

Arrest

nr. 96 053 van 29 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste, tweede en vierde verzoekende partij en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. DASSEN, die tevens derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig uit Almaty Kazachstan. Hier in België verblijft u samen met uw vrouw M. M. (...) (O.V. 6.839.900), uw zoon M. G. (...), uw vader M. R. (...) (O.V. 6.885.237) en uw moeder I. I. (...) (O.V. 6.885.237).

Uw problemen zijn ontstaan naar aanleiding van uw huwelijk met M. M. (...). Haar vader, Y. Y. (...), een kolonel bij de GUVd, hoofddepartement van Binnenlandse Zaken, was van Kazachse origine en gekant tegen een huwelijk van zijn dochter met een Oeigoer. Op 8 juli 2010 huwde u toch met M. M. (...), zowel wettelijk als traditioneel.

Op 25 augustus 2010 brak er een gevecht uit in het café waar u werkte. Vier onbekende mannen vielen de klanten van het café lastig en er ontstond een gevecht tussen u, uw vriend, en tevens eigenaar van het café, en deze vier personen. De politie werd opgeroepen en iedereen werd naar het politiekantoor afgevoerd. Het bleek dat één van deze vier personen de zoon van K. (...) was, een vriend van uw schoonvader en tevens generaal bij de GUVd. De politieagenten vertelden u dat deze vier personen klacht tegen u en uw vriend hadden ingesteld en dat u tegen de betaling van duizend dollar kon vrijkomen en de klacht zou ingetrokken worden. U betaalde en werd, samen met uw vriend vrijgelaten. Een week na uw vrijlating kwamen mensen van K. (...) langs om beschermgeld op te eisen. I. (...) betaalde eenmaal en sloot vervolgens zijn zaak.

Op 9 oktober 2010 was uw vrouw samen met uw ouders thuis toen haar vader en twee politieagenten langskwamen. Uw vrouw werd meegenomen door haar vader en uw vader werd geduwd waardoor hij onwel werd. Uw vrouw kon de volgende dag ontsnappen met de hulp van haar grootmoeder, bij wie zij verbleef en jullie besloten te verhuizen zodat uw schoonvader jullie niet kon vinden.

Vervolgens besloten uw ouders hun huis eind oktober 2010 te koop te zetten om naar een ander deel van Kazachstan te verhuizen omwille van deze problemen. Er werd een overeenkomst met uitstel afgesloten met geïnteresseerde kopers. De kopers betaalden een som geld op voorhand, waarna ze het huis mochten bewonen maar moesten twee maanden later het restbedrag betalen. De koper bleek S. K. (...) te zijn, majoor bij de OVD en vriend van uw schoonvader. Uw ouders verhuisden maar werden nooit betaald. Daarenboven bleek er in januari 2011 of februari 2011 ingebroken te zijn bij uw ouders waarna enkele juwelen gestolen werden. In maart 2011 dienden uw ouders klacht in tegen deze onrechtmatige bezetting van hun huis en een politieagent ging samen met uw ouders naar het huis. S. (...) liet echter zijn werkbadge zien en toonde de eigendomsdocumenten van het huis, die vermoedelijk ook bij de diefstal gestolen werden. Aangezien de politieagent hiertegen niets kon doen dienden uw ouders een tweede maal klacht in maar deze klacht werd niet aanvaard. U zelf besloot tenslotte klacht in te dienen op 23 mei 2011 waarna de volgende dag verklaringen afgenomen werden van de burens. Op 25 mei 2011 werd u samen met S. (...) opgeroepen voor verhoor bij het parket. U werd ondervraagd, en een onbekende persoon, volgens u de broer van de vrouw van S. (...), scheurde uw klacht in twee.

Op 15 juni 2011 bracht u uw vrouw naar het ziekenhuis voor een echo toen zij haar tante, de zus van haar vader, zag en aansprak. Uw vrouw moest in het ziekenhuis blijven en toen u uw auto wegbracht werd u gestopt door een politiewagen die stelde dat uw auto als gestolen opgegeven stond. U werd na enige tijd overgezet in een andere auto die u buiten de stad bracht. Daar werd u ineengeslagen door de jongens van K. (...) en uw schoonvader. Enkele dagen later kwamen de veiligheidsmensen en de vader van M. (...) langs bij uw ouders.

U besloot te vluchten en verliet het land per vliegtuig op 2 juli 2011 en kwam in België aan op 4 juli 2011. Diezelfde dag vroegen u en uw vrouw asiel aan. Uw ouders en schoonmoeder kenden na jullie vertrek eveneens problemen waarna uw ouders ook naar België vluchtten.

U maakt eveneens melding van discriminatie die er heerst in Kazachstan ten opzichte van de Oeigoerse bevolking. Zo mocht u niet aan bepaalde sportwedstrijden deelnemen op school en universiteit, en werd u, toen u vijftien jaar oud was, door tussen te komen in een gevecht tussen uw Russische vriend en onbekende Kazachen, geslagen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, geboorteakte, rijbewijs en huwelijksakte. Eveneens legt u de identiteitskaart van uw vrouw neer, haar geboorteakte en de geboorteakte van uw kind.

B. Motivering

U vreest dat u vermoord zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland omwille van uw problemen met uw schoonvader, Y. Y. (...) naar aanleiding van uw huwelijk met zijn dochter, M. M. (...). U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u geen enkele materiële aanwijzing of (begin van) bewijs van de door u verklaarde problemen kan voorleggen, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat er verschillende documenten aanwezig zijn of dat u documenten kon trachten te bekomen. Immers, u verklaarde dat uw ouders tot tweemaal toe klacht indienden tegen de onrechtmatige bezetting van hun huis door S. (...). (CGVS p. 27) De eerste klacht werd onderzocht, de tweede klacht werd niet aanvaard.

(CGVS p. 27) Vervolgens diende u zelf klacht in naar aanleiding van deze onrechtmatige bezetting, de klacht werd aanvaard en u werd opgeroepen. (CGVS p. 27) Verder verklaart u dat uw ouders klacht indienden naar aanleiding van de diefstal in januari of februari 2011. (CGVS p. 26) Uw vader vermeldt eveneens dat politieagenten langskwamen en een proces-verbaal van deze diefstal opstelden. (CGVS vader p. 18) Van deze klachten, vier in totaal, het eventuele proces-verbaal of van bijvoorbeeld de verkoopovereenkomst van het huis, kan u geen enkel bewijs voorleggen. U stelt dat uw klacht van 23 mei 2011 kapot werd gescheurd, de andere klachten heeft u niet want u dacht nooit te vluchten. (CGVS p. 27, 29 en 36) Het Commissariaat-generaal stelt zich ernstige vragen bij uw manifest gebrek aan documenten die uw problemen zouden kunnen bewijzen. Er kan immers verwacht worden, gezien de ernst, aard en het continue karakter van uw problemen en de materiële bewijzen die u verklaart hiervan (gehad) te hebben, dat u deze documenten kon voorleggen op het Commissariaat-generaal, en dat deze documenten, indien u ze in alle haast vergeten zou zijn, door uw ouders, die pas op 10 september 2011 het land verlieten, konden meegebracht worden. (CGVS vader, p. 9) U vroeg immers al op 4 juli 2011 asiel aan, waarna u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar enige documenten. Hierdoor kon verwacht worden dat u het belang van documenten in een asielprocedure juist kon inschatten. (DVZ-verslag, vraag 20) Deze verwachting van het Commissariaat-generaal wordt verder gesterkt door uw opleiding, namelijk uw diploma rechten, waardoor aangenomen kan worden dat u ten eerste het belang van documenten in een procedure accuraat kan inschatten. (CGVS p. 36) Ten tweede kon enige proactieve houding en nauwgezetheid van u verwacht worden betreffende deze documenten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zelf klacht ging indienen na de onrechtmatige verkoop van uw ouderlijk huis, nadat uw ouders reeds tweemaal zelf klacht indienden. Hierdoor, en mede dankzij uw opleiding rechten, kon van u verwacht worden dat u dergelijke documenten bij zou houden en/of hiervan kopieën zou hebben, om zo uw zaak te staven met bewijsmateriaal bij het neerleggen van uw klacht in Kazachstan. Deze verwachtingen werd echter niet ingewilligd door uw nalatige houding en het manifeste gebrek aan enige documenten waardoor aan de ernst en geloofwaardigheid van deze incidenten getwijfeld wordt.

Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw vrouw bijzonder weinig informatie heeft betreffende enkele kernelementen van jullie asielrelaas. Vooreerst kan zij niet verklaren bij welke dienst haar vader tewerkgesteld is. Zo verklaart uw vrouw dat haar vader kolonel is bij de politie, welke instantie van de politie weet zij niet. (CGVS vrouw p. 9) Niet alleen blijft uw vrouw vaag over de job van haar vader, daarenboven kan zij enkel één van zijn vrienden opnoemen, S. (...). (CGVS vrouw p. 9) De naam van de andere vriend van uw vader, K. (...), die eveneens een prominente rol in uw asielverhaal speelt, kan zij niet weergeven. (CGVS vrouw p. 9) Daarenboven blijkt uw vrouw de functie van S. (...), zijnde majoor bij de OVD, niet te kennen. (CGVS vrouw p. 9) Wederom wordt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen in uw herkomstland aangetast door de beperkte kennis van uw vrouw. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de functie van haar vader kan weergeven, gezien het belang van deze functie is uw asielrelaas. Eveneens is het vreemd dat zij enkel de naam S. (...) kan geven, wiens functie zij daarenboven niet kent ondanks de problemen die uw familie met hem. De andere vriend van uw vader, K. (...), die volgens u verantwoordelijk was voor de geësceneerde vechtpartij in het café waar u werkte, kan zij niet opnoemen. (CGVS vrouw p. 9 en CGVS p. 25)

Verder blijven zowel u als uw vrouw vaag over kernelementen van de incidenten die plaats hadden bij uw ouders en schoonmoeder toen u in Kazachstan verbleef. Zo verklaart u dat uw belagers een paar keer langskwamen bij uw ouders, één of twee keer kwam de vader van uw vrouw daar langs. (CGVS p. 32) Wanneer deze incidenten voorvielen kan u niet zeggen, noch hoeveel keer uw ouders op deze wijze belaagd werden. (CGVS p. 32) Ook uw vrouw kan deze elementen niet weergeven. (CGVS vrouw p. 9) Daarenboven blijven u en uw vrouw vaag over incidenten die zich afspeelden na uw vertrek uit Kazachstan op 2 juli 2011. Uw vader werd volgens uw verklaringen ergens opgeroepen in juli, denkt u. (CGVS p. 33) U weet niet hoe lang toen hij op het politiekantoor moest blijven, noch wanneer hij werd vrijgelaten. (CGVS p. 33) Ook kan u niet weergeven wanneer uw belagers naar uw schoonmoeder gingen. (CGVS p. 35) Uw vrouw kan eveneens niet vertellen wanneer haar vader naar haar moeder ging, noch hoe vaak. (CGVS vrouw p. 10)

Wederom wordt de ernst en de geloofwaardigheid van de vermelde asielincidenten aangetast door deze vage verklaringen. Niet alleen bleef uw vrouw ernstig in gebreke betreffende essentiële informatie over haar eigen vader en zijn vrienden, die tevens prominente rollen spelen in uw asielrelaas. Bovendien bleken zowel u als uw vrouw weinig informatie te bezitten betreffende kernelementen van jullie asielrelaas, onder andere de invallen die plaatshadden bij uw ouders toen jullie nog in Kazachstan verbleven of de incidenten na uw vertrek. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag echter verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen, hetgeen in casu niet of slechts beperkt het geval was. Deze verwachting wordt daarenboven versterkt

door het feit dat uw ouders eveneens in België verblijven waardoor u dergelijke informatie van hen moeiteloos kon verkrijgen. Uw vrouw heeft volgens uw verklaringen nog steeds contact met haar moeder via Skype waardoor ook via deze weg informatie gekregen kon worden. (CGVS p. 4)

Bovendien wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat u niet weet hoe S. (...), de broer van uw vriend E. (...), die bij de politie Strafzaken werkt, informatie bekwaam dat de reeks incidenten hun oorsprong vinden in de tegenkanting van jullie huwelijk door uw schoonvader. (CGVS p. 7 en 31) U kan hierover enkel verklaren dat hij deze informatie verkreeg 'langs zijn kanalen'. (CGVS p. 31)

Bijkomend wordt opgemerkt dat er verscheidene tegenstrijdigheden en ongerijmdheden zijn vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen bij uw eerder interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS). Vooreerst is het merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de ouders van het gevecht in augustus 2010, de neef en zoon van K. (...) bleken te zijn. (CGVS verklaring, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u enkel de identiteit van één van hen kende, de zoon van K. (...). (CGVS p. 17) U maakt geen melding van een neef van K. (...) die eveneens betrokken zou zijn bij dit gevecht. Geconfronteerd met het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken meer personen kon identificeren, stelt u dat u het zich niet meer herinnert en dat u misschien iets vermeld heeft. (CGVS p. 35) Vervolgens is het uiterst onaannemelijk dat u geen enkele melding maakt van de aanval op 15 juni 2011, waarbij u zwaar geslagen werd door uw belagers, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS p. 30 en 31) Uw omissie is des te opvallend gezien de gewelddadige aard van deze aanval, u verklaarde immers dat u bijna dood was op deze dag, en gezien het feit dat dit incident het laatste persoonlijke asielfeit betrof voor uw vertrek uit Kazachstan. (CGVS p. 31, 32 en 34) Er kon bijgevolg verwacht worden dat u deze feiten omwille van voorgaande redenen zeker zou vermelden tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U stelt dat u er geen kans toe kreeg en onderbroken werd. (CGVS p. 35) Vreemd genoeg meldde u deze problemen niet in het begin van uw interview op het Commissariaat-generaal toen u gevraagd werd of er zich problemen voordeden bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS p. 3) Bovendien bleken zowel uw moeder als uw vader geen melding van dit incident gemaakt te hebben tijdens hun gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken én het Commissariaat-generaal. Ook uw vrouw vermeldt dit incident niet bij haar voorgaand interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze tegenstrijdigheden tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Tot slot bleek er een ongerijmdheid te zijn betreffende uw identiteitskaart. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u immers dat uw originele identiteitskaart bij de autoriteiten in Kazachstan was, een kopie van dit document had u wel bij. Uw reispas gaf u af aan de smokkelaar. (DVZ-verslag, vraag 18 en 21) Op het Commissariaat-generaal legt u echter uw identiteitskaart neer. U heeft uw identiteitskaart verkregen zoals het moet, bij de paspoortdienst, en u bent dit document zelf gaan afhalen. (CGVS p. 7) Geconfronteerd met deze belangrijke tegenstrijdigheid stelt u dat u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken over uw paspoort had, niet over uw identiteitskaart. (CGVS p. 35) U kan niet verklaren waarom u uw identiteitskaart niet liet zien, indien u dit wel bij gehad zou hebben. (CGVS p. 35) Opnieuw zijn uw verklaringen weinig aannemelijk. Niet alleen vermeldde u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk wat er gebeurde met uw identiteitskaart om vervolgens consequent over het lot van uw reispas te vertellen. Daarenboven kan u niet verklaren waarom u uw identiteitskaart dan niet toonde, als u die toch bij zich had. Uw geloofwaardigheid wordt wederom ondermijnd.

Bovendien, en in lijn met vorig punt, blijkt uw houding niet in overeenstemming te zijn met de ernst van de problemen die u verklaard gekend te hebben in Kazachstan. Zo stelt u dat u zelf uw identiteitskaart bent gaan afhalen bij de paspoortdienst in Almaty. (CGVS p. 7) Dit identiteitsdocument werd afgegeven op 6 februari 2011, zoals af te lezen valt op dit document. Nu, het feit dat u dit document zelf bent gaan afhalen bij de autoriteiten in Almaty valt niet te rijmen met uw verklaringen over uw precarie levenssituatie in deze periode. Zo stelde u immers dat u na de ontvoering van uw vrouw in oktober 2010, binnen de twee dagen een appartement huurde. (CGVS p. 24) U verklaart maatregelen genomen te hebben opdat uw schoonvader u niet zou vinden, zoals het veranderen van auto, telefoonnummers, en eveneens veranderde u van werkadres. (CGVS p. 24) Echter, u besluit in deze periode uw identiteitskaart af te halen bij de gevestigde autoriteiten, zijnde het ministerie van Justitie. Het Commissariaat-generaal vindt het vooreerst opmerkelijk dat u, nadat uw vrouw ontvoerd werd door haar vader en hierbij werd geslagen, dergelijke moeite doet opdat uw schoonvader u niet zou vinden, om vervolgens uw documenten te gaan afhalen bij de autoriteiten. Uw schoonvader is volgens uw verklaringen immers een machtig man, die u onmiddellijk zou kunnen opsporen. (CGVS p. 35) U stelt dat u die identiteitskaart moest gaan inruilen. (CGVS p. 35) Wat meer is, u verklaart zelf klacht te zijn gaan indienen met betrekking tot de verkoop van het ouderlijk huis bij het parket op 23 mei 2011, hetgeen eveneens niet in lijn ligt met uw pogingen om zich voor uw schoonvader te verbergen. Er kan immers verwacht worden dat een asielzoeker die vreest voor zijn leven omwille van de vervolgingen door een dergelijk machtige man als uw schoonvader, en na zelf reeds valselijk gearresteerd te zijn in

augustus 2010, de daaropvolgende afpersing, na de ontvoering en slagen van uw vrouw in oktober 2010, de problemen met de verkoop van het ouderlijk huis, de diefstal van eigendomsdocumenten van uw ouders en verschillende brutale invallen bij uw ouders, alles in het werk zou stellen om verborgen te blijven voor de autoriteiten, die gelinkt zijn aan uw schoonvader, om zo ernstigere voorvallen te vermijden. U daarentegen begeeft zich tot tweemaal toe in eigen persoon naar de autoriteiten, enerzijds voor uw identiteitskaart, anderzijds voor uw klacht neer te leggen. De risico's die u hierbij neemt ondergraven de ernst van deze incidenten enerzijds, uw geloofwaardigheid anderzijds.

Betreffende uw verklaringen van discriminatie ten opzichte van de Oeigoerse gemeenschap in uw herkomstland, zoals het feit dat u niet aan bepaalde wedstrijden mocht deelnemen, of dat u in het verleden betrokken raakte bij een gevecht, moet het volgende opgemerkt te worden. (CGVS p. 33,35) Deze problemen kunnen omwille van hun niet systematisch karakter en het feit dat ze geen bedreiging vormen voor uw vrijheid, leven of fysieke integriteit, niet beschouwd worden als vervolging. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt bovendien dat er actueel geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die er op wijzen dat u een uitzondering zou zijn. Er kan bijgevolg geen sprake zijn van een actuele en gegronde vrees voor vervolging omwille van uw etnie.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, huwelijksakte geboorteakte en rijbewijs, de identiteitskaart en geboorteakte van uw vrouw alsook de geboorteakte van uw kind bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook voor uw partner M. M. (...) (O.V. 6.839.900), uw vader M. R. (...) (O.V. 6.885.237) en uw moeder I. I. (...) (O.V. 6.885.237) een weigeringsbeslissing op basis van dezelfde motieven werd genomen.

Voor uw halfzus I. R. (...) (O.V. 4.918.945), zijnde de dochter van uw moeders eerste huwelijk, die op 17 januari 2000 in België een asielaanvraag indiende in verband met problemen die niet aan uw problemen gerelateerd zijn, werd op 2 april 2004 een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen door het Commissariaat-generaal.

Bijgevolg dient er op basis van de voornoemde redenen besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de vader van eerste verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zoon. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van derde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs en huwelijksakte, alsook de identiteitskaart van uw vrouw bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De cardiogrammen en de echo van uw urineblaas betreffen enkel uw gezondheidstoestand. Het medisch verslag is gedateerd voor het begin van uw problemen, namelijk 17 maart 2009. De inhoud heeft enkel betrekking op uw gezondheid, hetgeen uw vrouw beaamt, en vormt zodoende geen bewijs van de problemen die u verklaard gehad te hebben in uw herkomstland. (CGVS vrouw p. 4)

Wat de fax betreft die uw vrouw na haar gehoor naar het Commissariaat-generaal opstuurde, kan gesteld worden dat dit document bovenstaande appreciatie niet kan wijzigen. Uw vrouw verklaart in

deze fax nog andere problemen gehad te hebben die ze niet kon vertellen tijdens het interview. Uw vrouw vertelt over de gebeurtenissen vanaf haar geboortjaar in 1950, het feit dat haar vader werd neergeschoten in 1954 en zij vervolgens naar Kazachstan verhuisde. Daar huwde ze met een etnische Kazach maar scheidde vier jaar later van hem. Haar dochter werd vervolgens ontvoerd door haar schoonouders. Samen met de politie en haar advocaat ging ze naar het huis van haar schoonouders maar haar schoonvader bedreigde haar dochter met een wapen. Ze besloot hierna terug bij haar man te gaan wonen. Verder verklaart ze dat de Oeigoerse gemeenschap onderdrukt wordt in Kazachstan, dat haar dochter in België een goed leven kent en dat haar moeder overleden is. Wat betreft de feiten die in het verleden gebeurd zijn, zoals de dood van haar vader, haar verhuis naar Kazachstan, haar huwelijk met een Kazachse man en de ontvoering van haar dochter, dient te worden opgemerkt dat deze incidenten zich verschillende jaren geleden voordeden, en bijgevolg niet de aanleiding vormden om uw land van herkomst te ontvluchten. Betreffende de onderdrukking van de Oeigoerse gemeenschap, wordt eveneens verwezen naar de beslissing van uw zoon waarin deze thematiek besproken wordt."

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de moeder van eerste verzoekende partij, zijnde vierde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zoon. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van vierde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en huwelijksakte, alsook de identiteitskaart en het rijbewijs van uw man, bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De cardiogrammen en de foto van zijn urineblaas hebben enkel betrekking op de gezondheidstoestand van uw man. Het medisch verslag op naam van uw man is gedateerd voor het begin van uw problemen, namelijk op 17 maart 2009. De inhoud heeft enkel betrekking op de gezondheid van uw man, hetgeen u eveneens beaamt, en vormt zodoende geen bewijs van de problemen die u verklaard gehad te hebben in uw herkomstland. (CGVS vrouw p. 4)

Wat de fax die u na het gehoor naar het Commissariaat-generaal opstuurde betreft, kan gesteld worden dat dit document bovenstaande appreciatie niet kan wijzigen. U verklaart in deze fax nog andere problemen gehad te hebben die u niet kon vertellen tijdens het interview. U vertelt over de gebeurtenissen vanaf uw geboortjaar in 1950, het feit dat uw vader werd neergeschoten in 1954 en jullie vervolgens naar Kazachstan verhuisden. Daar huwde u met een etnische Kazach maar scheidde van hem vier jaar later. Uw dochter werd vervolgens ontvoerd door uw schoonouders. Samen met de politie en uw advocaat ging u naar het huis van uw schoonouders maar uw schoonvader bedreigde uw dochter met een wapen. Hierna besloot u terug bij uw man te gaan wonen. Verder verklaart u dat de Oeigoerse gemeenschap onderdrukt wordt in Kazachstan, dat uw dochter in België een goed leven kent en dat uw moeder overleden is. Wat betreft de feiten die verschillende jaren geleden gebeurd zijn, zoals de dood van uw vader, uw verhuis naar Kazachstan, uw huwelijk met een Kazachse man en de ontvoering van uw dochter, dient worden opgemerkt dat deze incidenten zich verschillende jaren geleden voordeden, en bijgevolg voor u niet de aanleiding vormden om uw land van herkomst te ontvluchten. Betreffende de onderdrukking van de Oeigoerse gemeenschap, wordt eveneens verwezen naar de beslissing van uw zoon waarin deze thematiek besproken wordt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen vermelden in hun verzoekschrift dat de bestreden beslissingen artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schenden, alsook de materiële motiveringsplicht. Zij vermelden tevens dat hun rechten van verdediging geschonden werden. Uit het verzoekschrift kan volgens de Raad eveneens een schending van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel worden afgeleid.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Waar verzoekende partijen op impliciete wijze de schending van de formele motiveringsplicht inroepen, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Verzoekende partijen herhalen dat zij in hun land van herkomst problemen hadden omwille van hun etnie en omwille van het huwelijk tussen eerste en tweede verzoekende partij. Zij geven te kennen dat zij vrezen allen vermoord te worden door de vader van tweede verzoekende partij omwille van dit gemengd huwelijk. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter herhalen van de asielproblematiek geen ander licht kan werpen op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en benadrukt eveneens dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.5.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om enig begin van bewijs voor te leggen, garanderen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij er alles aan zullen doen om bijkomende documenten te bekomen. Zij wijzen er echter op dat dit niet evident is. Indien zij hadden geweten dat zij gingen vertrekken uit hun land van herkomst, dan zouden zij uiteraard alle bewijsmateriaal hebben meegenomen. Verder herinneren verzoekende partijen eraan dat de verkoopovereenkomst van de woning gestolen werd, zodat zij deze papieren niet kunnen voorleggen, en dat één klacht verscheurd werd, reden waarom zij dit document evenmin kunnen bijbrengen. Verzoekende partijen hekelen dat verwerende partij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst nogmaals op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen betreffen, is het niet

kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning ondernemen om enig begin van bewijs te verschaffen omtrent hun verklaringen. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partijen tot op heden geen stukken bijbrengen waarmee zij hun asielrelaas kunnen staven (zie *infra*).

De uitleg van verzoekende partijen dat, indien zij hadden geweten dat zij zouden vluchten uit hun land, zij uiteraard alle bewijsmateriaal hadden meegenomen, snijdt geen hout. In de bestreden beslissingen wordt immers gemotiveerd dat, indien eerste verzoekende partij deze documenten in alle haast zou zijn vergeten, deze wel nog konden worden meegebracht door de ouders van eerste verzoekende partij, die pas op 10 september 2011 hun land hebben verlaten. Er wordt in de bestreden beslissingen eveneens op gewezen dat eerste verzoekende partij reeds op 4 juli 2011 asiel heeft aangevraagd, waarbij zij op de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen werd op het belang van bewijsstukken. Hierdoor kon van eerste verzoekende partij worden verwacht dat zij het belang van documenten in een asielprocedure juist kon inschatten. Verwerende partij merkt nog op dat deze verwachting nog wordt versterkt door de opleiding van eerste verzoekende partij, die over een diploma rechten beschikt. Bovendien, zo motiveert verwerende partij, kon van eerste verzoekende partij, gelet op haar opleidingsgraad en gelet op haar bewering dat zij zelf nog klacht ging indienen na de onrechtmatige verkoop van het huis van haar ouders, eveneens worden verwacht dat zij dergelijke documenten bij zou houden en/of hiervan kopieën zou hebben om zo haar zaak te staven met bewijsmateriaal bij het neerleggen van haar klacht in Kazachstan. Voormeld excuus, overtuigt, gelet op voorgaande uiteenzetting, derhalve niet.

Waar verzoekende partijen eveneens betogen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de verkoopovereenkomst gestolen werd en dat één klacht die eerste verzoekende partij heeft neergelegd verscheurd werd, merkt de Raad vooreerst op dat, wat het niet neerleggen van de verkoopovereenkomst betreft, dit gegeven voor interpretatie vatbaar is. Hierbij verwijst de Raad naar de verklaringen die door eerste verzoekende partij werden afgelegd op het Commissariaat-generaal: *“Geen verkoopovereenkomst? Nee, die was er niet zoals ik vernam was er enkel een overeenkomst dat de rest betaald zou worden”* (administratief dossier M. K. en M. M., stuk 3, p. 26). Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor, zo blijkt uit de bestreden beslissingen, heeft aangegeven dat de eigendomsdocumenten van het huis werden gestolen, niet de *“verkoopovereenkomst”*. Wat er ook van zij, uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de opsomming die verwerende partij maakt van de documenten die eerste verzoekende partij had kunnen voorleggen – documenten in verband met de vier klachten, het eventuele proces-verbaal van de diefstal, de verkoopovereenkomst van het huis – louter exemplatief is. Het gaat er in essentie om dat verzoekende partijen, hoewel uit hun verklaringen blijkt dat er verschillende documenten bestaan of dat zij documenten konden trachten te bekomen, geen enkel begin van bewijs kunnen voorleggen omtrent de verschillende elementen uit hun vluchtrelaas, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen. De Raad komt tot de vaststelling dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen afdoende uitleg verschaffen voor het ontbreken van enig begin van bewijs. Noch blijkt uit het verzoekschrift dat zij ernstige en afdoende pogingen hebben ondernomen om alsnog bewijsmateriaal in hun bezit te krijgen. Voorgaande conclusie uit de bestreden beslissingen wordt dan ook gehandhaafd.

Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog twee exemplaren toevoegen van een brief d.d. 25 oktober 2012, opgesteld door Rebiya Kadeer, de voorzitter van het *“World Uyghur Congress”* (bijlage 5), constateert de Raad dat het kopieën betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat in de brief onder meer wordt vermeld dat Oeigoeren die in Centraal Aziatische landen zoals Kazachstan wonen, te maken krijgen met discriminatie op verschillende vlakken, dat vele Oeigoerse dissidenten in Kazachstan het voorwerp uitmaken van politieke vervolging en dat eerste en tweede verzoekende partij hun land hebben moeten verlaten omdat zij werden vervolgd door de overheid. De Raad is van oordeel dat deze zeer algemene informatie over de vervolging van Oeigoerse dissidenten en de discriminatie van Oeigoeren in Kazachstan, niet als bewijs kan fungeren voor de vervolgingsproblemen die verzoekende partijen hebben aangehaald, waarbij de Raad nog benadrukt dat in de bestreden beslissingen duidelijk wordt vermeld dat de door verzoekende partijen aangehaalde discriminatieproblemen niet van die aard zijn dat zij als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Verder stelt de Raad vast dat in de brief wordt vermeld dat eerste en tweede verzoekende partij hun land hebben moeten verlaten omdat zij vervolging riskeren door hun overheid, waarbij nog wordt benadrukt dat, gelet op huidige omstandigheden, die erin bestaan dat Oeigoerse politieke dissidenten streng

worden bestraft, eerste en tweede verzoekende partij zeker zullen worden gestraft indien zij terug zouden worden gestuurd naar Kazachstan. Dergelijke vermelding is zeer algemeen en valt moeilijk te rijmen met de specifieke problematiek die verzoekende partijen aanhalen – verzoekende partijen beweren immers een vrees te koesteren ten opzichte van de vader van tweede verzoekende partij, die kolonel is bij de GUVd, het hoofddepartement van Binnenlandse Zaken, omwille van het gemengde huwelijk tussen eerste en tweede verzoekende partij. Tot slot wijst de Raad verzoekende partijen er nog op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Het bijgebrachte document levert derhalve geen bewijs op van de door verzoekende partijen voorgehouden problemen.

Verder stelt de Raad vast dat in de brief d.d. 20 september 2012 (bijlage 5 bij het verzoekschrift), eveneens van de hand van voormelde persoon, in essentie wordt aangehaald dat Oeigoerse asielzoekers, indien zij naar China worden teruggestuurd, door de Chinese autoriteiten zullen worden vervolgd. De Raad merkt evenwel op dat het voor zich spreekt dat dergelijk document niet als begin van bewijs kan worden beschouwd voor de problemen die verzoekende partijen beweren te hebben gekend in Kazachstan.

2.2.6.1. Aangaande de vaagheden en onwetendheden die in de bestreden beslissingen worden aangehaald, menen verzoekende partijen dat deze motieven niet ernstig zijn, gelet op de wijze waarop de interviews op het Commissariaat-generaal zijn verlopen. Verzoekende partijen betogen dat zij tijdens het gehoor niet alles uitgebreid konden vertellen omdat zij voortdurend door de ondervrager werden onderbroken. Verwerende partij heeft er volgens verzoekende partijen derhalve zelf voor gezorgd dat zij over bepaalde aspecten zeer vaag zijn gebleven. Dit alles blijkt volgens verzoekende partijen duidelijk uit de notities van de raadsman die werden genomen tijdens het gehoor van derde en vierde verzoekende partij. Verzoekende partijen wensen er tevens nog op te wijzen dat derde verzoekende partij tijdens haar gehoor verboden werd om tijdig medicatie te nemen. Haar raadsman heeft dit aan het einde van het gehoor nog gemeld, doch hier werd niet op gereageerd. Tevens halen verzoekende partijen aan dat de raadsman na afloop van het gehoor van vierde verzoekende partij – zo blijkt uit de fax die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen – uitdrukkelijk heeft gevraagd aan de tolk om aan vierde verzoekende partij te vragen of zij alles kon vertellen en of zij nog iets wenste toe te voegen, doch dat de “*jurist*” dit verbood en het interview zonder meer afsloot. Verzoekende partijen verwijzen desbetreffend naar de fax d.d. 1 augustus 2012 die hun raadsman aan het Commissariaat-generaal stuurde (bijlage 3 bij het verzoekschrift).

Verzoekende partijen menen dat dergelijke werkwijze een effect kan hebben gehad op hun dossier, dat dit niet redelijk is, niet zorgvuldig is en een schending inhoudt van hun rechten van verdediging.

Verzoekende partijen betogen dat men de vaagheden en zogenaamde tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissingen vermeld worden, dient te bekijken in hogervermelde context. Zij betogen dat eerste verzoekende partij wel degelijk weet wie de personen waren die betrokken waren bij het gevecht in augustus 2010, maar dat zij tijdens het gehoor gewoonweg de kans niet kreeg om dit te vertellen. Aan tweede verzoekende partij werd deze vraag gewoonweg niet gesteld, zodat haar niet kan worden verweten hier niets over te hebben verteld, menen verzoekende partijen. Verder voeren verzoekende partijen aan dat de vrouw van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, wel degelijk weet had van het incident dat zou hebben plaatsgevonden op 15 juni 2011, maar dat de “*jurist*” hier geen vragen over heeft gesteld en dat die tweede verzoekende partij ook niet heeft laten uitspreken. Verzoekende partijen herhalen nogmaals dat het niet correct is dat zij vaak botweg onderbroken werd, waardoor informatie verloren is gegaan. Tot slot leggen verzoekende partijen nog uit dat de ouders van eerste verzoekende partij, zijnde derde en vierde verzoekende partij, van sommige gebeurtenissen gewoonweg niet op de hoogte werden gesteld, dit om hen niet nog meer ongerust te maken.

2.2.6.2. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de notities die de raadsman heeft genomen tijdens het interview van derde en vierde verzoekende partij, waaruit zou moeten blijken dat zij hun verhaal niet op een uitgebreide manier hebben kunnen vertellen, aangezien zij voortdurend onderbroken werden door de interviewer, en naar de fax die hun raadsman heeft verstuurd en waarin gewag wordt gemaakt van het feit dat derde verzoekende partij tijdens haar gehoor verboden werd om tijdig medicatie te nemen en dat vierde verzoekende partij op het einde van haar gehoor niet in de mogelijkheid werd gesteld om nog iets toe te voegen, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat de verhoorverslagen op het Commissariaat-generaal door een onpartijdige ambtenaar zijn opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden, waardoor het volstrekt normaal is dat bij betwisting omtrent de

precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432). Bij nazicht van de gehoorverslagen van derde en vierde verzoekende partij, blijkt dat zij echter voldoende de mogelijkheid hebben gekregen om hun relaas op een uitvoerige en gedetailleerde manier uiteen te zetten. De Raad acht het mogelijk dat zij gedurende hun interview meerdere keren werden onderbroken door de protection officer, aangezien die alle verklaringen die tijdens dit gehoor worden afgelegd nauwkeurig dient te noteren, doch uit de verslagen blijkt dat derde en vierde verzoekende partij wel degelijk de gelegenheid hebben gehad om alle vragen uitgebreid te beantwoorden. Verschillende vragen werden zelfs herhaald of geherformuleerd (bijvoorbeeld: administratief dossier M. R. en I. I., stuk 4, p. 3, 4, 9, 10, 17, 19 en 20). Bovendien werden derde en vierde verzoekende partij aan het einde van hun gehoor gevraagd of zij alle problemen hebben kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht – aan derde verzoekende partij werd deze vraag zelfs tot drie maal toe gesteld (administratief dossier M. R. en I. I., stuk 4, p. 23) – en werd hen de gelegenheid geboden om nog iets toe te voegen aan hun relaas (administratief dossier M. R. en I. I., stuk 4, p. 23 en stuk 4, p. 13-14). Verzoekende partijen trachten aannemelijk te maken dat vierde verzoekende partij hiertoe de kans niet kreeg. De raadsman benadrukt dit eveneens tijdens het gehoor en nadien in haar fax aan het Commissariaat-generaal. De Raad is echter van oordeel dat deze bewering geen steun vindt in het gehoorverslag (administratief dossier M. R. en I. I., stuk 4, p. 13-14). Nu kan worden vastgesteld dat hun argument dat derde en vierde verzoekende partij niet de kans hebben gekregen om hun relaas op omstandige wijze uit de doeken te doen tijdens hun gehoor, kan ook niet worden aanvaard dat het feit dat derde en vierde verzoekende partij tijdens hun gehoor geen melding hebben gedaan van het incident dat zich op 15 juni 2011 zou hebben voorgedaan, hieraan te wijten zou zijn. Dat eerste verzoekende partij hen hiervan niet op de hoogte zou hebben gesteld om hen niet nog meer ongerust te maken, betreft een argument dat de Raad niet kan overtuigen. Immers, eerste verzoekende partij gaf aan tijdens dit incident zeer zwaar te zijn geslagen en dat zij bijna dood was op die dag. Bovendien betreft dit incident het laatste asielfeit voor de vlucht van eerste verzoekende partij uit Kazachstan. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat derde en vierde verzoekende partij hier niets over zouden weten. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de geloofwaardigheid van dit beweerde incident op zich ook al ter discussie staat, aangezien eerste verzoekende partij heeft nagelaten om deze belangrijke gebeurtenis tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden.

Waar verzoekende partijen menen op basis van de bijgevoegde fax en de notities van hun raadsman eveneens te kunnen aantonen dat de gehoren van eerste en tweede verzoekende partij onregelmatig zijn verlopen – ook zij zouden voortdurend onderbroken zijn – stelt de Raad vast dat de door verzoekende partijen aangekaarte werkwijze, ook hier geen enkele steun vindt in de gehoorverslagen die zich in het administratief dossier bevinden. Uit deze verslagen blijkt dat eerste verzoekende partij en haar echtgenote eveneens op uitvoerige wijze hun asielrelaas naar voor hebben kunnen brengen en dat zij en hun raadsman aan het einde van het gehoor nog de kans kregen om iets toe te voegen, hetgeen eerste en tweede verzoekende partij ook hebben gedaan (administratief dossier M. K. en M. M., stuk 3, p. 36-37 en stuk 3, p. 11). De Raad wenst eveneens aan te stippen dat uit de lezing van de gehoorverslagen zeer duidelijk blijkt dat de onwetendheden, vaagheden, tegenstrijdigheden en ongerijmdheden die verwerende partij in haar beslissingen aanhaalt, gebaseerd zijn op duidelijke antwoorden die eerste en tweede verzoekende partij hebben verschaft op de vragen die hen werden gesteld. Hun bewering dat zij op verschillende vragen wel een antwoord wensten te geven, doch dat zij telkens werden onderbroken, valt hier absoluut niet mee te rijmen. Het argument dat zij niet de kans hadden om verschillende, nochtans zeer cruciale, elementen te vermelden tijdens hun interview op het Commissariaat-generaal, raakt derhalve kant noch wal.

De Raad wijst er voorts nog op dat het verweer van verzoekende partijen met betrekking tot de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen in hoofde van eerste verzoekende partij met betrekking tot de identiteit van de daders van het gevecht dat zou hebben plaatsgevonden in augustus 2010, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen voeren aan dat eerste verzoekende partij wel degelijk wist wie deze daders waren, maar dat zij tijdens het gehoor gewoonweg de kans niet kreeg om dit te vertellen en dat deze vraag niet aan haar vrouw werd gesteld zodat haar deze onwetendheid niet kan worden verweten. Ten eerste merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij in de bestreden beslissingen niet wordt verweten de identiteit van de daders niet te kennen, maar dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verteld heeft dat twee van de vier mannen die haar lastigvielen de neef en de zoon van K. bleken te zijn, terwijl zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij slechts de identiteit van één van de daders kende. Ten tweede bemerkt de Raad dat tweede verzoekende partij deze onwetendheid niet wordt verweten. Hier wordt met geen woord over gerept in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekende partijen verder nog aanvoeren dat tweede verzoekende partij wel degelijk weet had van het incident dat zou hebben plaatsgevonden op 15 juni 2011, maar dat men haar niet heeft laten uitspreken op het gehoor, oordeelt de Raad evenwel dat verwerende partij terecht opmerkt dat tweede verzoekende partij bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dit uiterst belangrijk incident, die de meest directe aanleiding betrof tot het verlaten van het land van herkomst, onvermeld laat (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst M. M., vraag 3.5, p. 3). Uit deze vragenlijst blijkt dat tweede verzoekende partij bij vraag 3.5 vrijelijk de feiten kon vertellen welke wijzen op een vrees of een risico en dit zonder dat het betreffend antwoord door de interviewer op enige wijze werd onderbroken. Op het einde van deze vragenlijst antwoordt tweede verzoekende partij ontkennend op de vraag of zijn nog iets toe te voegen heeft (vraag 3.8, p. 4) en ondertekent zij deze vragenlijst voor akkoord. De Raad stelt dan ook vast dat in deze vragenlijst geen indicatie is terug te vinden dat tweede verzoekende partij ervan zou zijn weerhouden een dergelijk belangrijk element mede te delen.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen er niet in slagen om afbreuk te doen aan de door verwerende partij vastgestelde vaagheden, onwetendheden, tegenstrijdigheden en ongerijmdheden.

2.2.7.1. Inzake de ongerijmdheid betreffende de identiteitskaart van eerste verzoekende partij, benadrukken verzoekende partijen dat de uitleg die eerste verzoekende partij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gedaan, ging over haar paspoort en niet over haar identiteitskaart. Betreft de vraag waarom zij toen dan haar identiteitskaart niet heeft kunnen voorleggen, leggen verzoekende partijen uit dat eerste en tweede verzoekende partij op dezelfde dag op de Dienst Vreemdelingenzaken werden uitgenodigd voor een interview maar dat zij, omwille van tijdgebrek, toch niet op dezelfde dag werden verhoord. Eerste verzoekende partij liet weten dat zij het document bijhad, doch dit document was toen in handen van haar vrouw, tweede verzoekende partij. Omdat tweede verzoekende partij die dag niet werd verhoord, is blijkbaar één en ander misgelopen en verkeerd verstaan, aldus verzoekende partijen.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat eerste verzoekende partij de uitleg dat zij het op de Dienst Vreemdelingenzaken had over haar paspoort en niet over haar identiteitskaart, reeds heeft gegeven op het Commissariaat-generaal en dat verwerende partij in haar beslissingen reeds uiteen heeft gezet waarom zij zich niet kon scharen bij dergelijke uitleg. Immers, eerste verzoekende partij vermeldde tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken eerst duidelijk wat er met haar identiteitskaart was gebeurd, om het vervolgens consequent over het lot van haar reispas te hebben. Het opnieuw opwerpen van dergelijk excuus is bijgevolg niet dienstig. Waar verzoekende partijen verder nog een gekunstelde uitleg fabriceren omtrent de reden waarom eerste verzoekende partij haar identiteitskaart dan niet kon tonen op de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat tweede verzoekende partij, die uiteindelijk op een andere dag werd verhoord, dit document bij zich had en zij op een andere dag werd verhoord, dit document in handen had, stelt de Raad vast dat uit de door tweede verzoekende partij ondertekende vragenlijst blijkt dat dit gehoor echter eveneens heeft plaatsgevonden op 6 juli 2011 (administratief dossier M. K. en M. M., stuk 11, laatste pagina). Dergelijk argument mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien valt dergelijke uitleg in geen geval te rijmen met de, niet voor interpretatie vatbare, verklaringen van eerste verzoekende partij: *“Originele IK bij autoriteiten Kazachstan, kopie bij”* (administratief dossier M. K. en M. M., stuk 11, verklaring, vraag 21).

2.2.8. Waar verzoekende partijen als bijlage bij het verzoekschrift nog een fax toevoegen waarin vierde verzoekende partij uitlegt dat zij nog andere problemen heeft gehad die zij niet kon vertellen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat dit document reeds door verwerende partij werd besproken, zoals blijkt uit de vierde bestreden beslissing. Het opnieuw bijvoegen van hetzelfde document biedt dan ook geen soelaas.

2.2.9. Betreft de brief die verzoekende partijen hebben toegevoegd aan hun verzoekschrift (bijlage 6) waarin eerste verzoekende partij nogmaals haar ganse asielrelaas en bijkomende problemen uit de doeken doet en zij reageert op sommige motieven uit de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat in deze brief geen elementen worden aangebracht die afbreuk doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissingen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift met geen woord wordt gerept over de vaststellingen van verwerende partij met betrekking tot de houding van eerste verzoekende partij, die niet in

overeenstemming te brengen valt met de ernst van de verklaarde problemen. Desbetreffende motivering wordt dan ook door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat, moet worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat helemaal niet is gemotiveerd en dat niet is onderzocht waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zij verwerende partij verwijten geen informatie te hebben toegevoegd over de huidige situatie in Kazachstan voor Oeigoeren en gemengde huwelijken, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij omwille van verschillende redenen niet zorgvuldig te werk is gegaan, en zij derhalve impliciet de schending inroepen van het zorgvuldigheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van deze dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier M. K. en M. M., stukken 14 en 15 en administratief dossier M. R. en I. I., stukken 18 en 19) en dat verzoekende partijen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 25 juli 2012 en 16 augustus 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund

op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT